HAAGSE BREEKSTAAFPRET

‘PENVISSÛH INNUT DONKÂH’

Zaterdagavond 16 juni, Den Haag Ypenburg. Op het parkeerterrein naast zwembad Het Hofbad hebben zich zo’n 20 penvissers verzameld voor de ‘penvisnâch’ van GHV - Groene Hart. Pennen in het donker dus, tot 02.00 uur ‘s nachts. Hét VISblad zoomt in op de breekstaafjes en deze spannende visserij.

TEKST: ROBERT DE WILT > FOTOGRAFIE: MARK VAN DER ZOUW

Organisator en ras-Hagenees Ben Scholten (39) legt in het kort en sappig Haags de spelregels uit, waarna de deelnemers zich per auto, fiets, scooter en lopend over de stadsdelen Ypenburg en Leidschenveen verspreiden. Deze twee wijken – die van elkaar worden gescheiden door de A12 – zijn relatief nieuwe delen van Den Haag en rijkelijk bedeeld met stadswater. Het betreft een uitgestrekt labyrint van sloten en plasjes met naar verluidt een hoge karperbezetting. “Er wordt vanavond zeker vis gevangen”, verzekert Ben ons terwijl hij als laatste de parkeerplaats verlaat. Hij gaat richting de Bosplas. “Daar wil ik eerst nog effe vier voerplekkies maken, alvast voor vannacht.”

Opperste concentratie is een vereiste bij het penvissen.

Niet alleen karpers, maar ook rivierkreeftjes zijn dol op het voer en aas van de penvissers

HET KUNSTLICHT IN DE STADSJUNGLE ZORGT ERVOOR DAT HET NOOIT ECHT PIKKEDONKER IS, ZODAT JE HIER ’S NACHTS PRIMA MET DE PEN KUNT VISSEN

SMIKKELMIX

Bij het water aangekomen, pakt Ben een emmer voer uit de kofferbak. “Gekookt duivenvoer – dat nog door de keukenmachine is gehaald – aangelengd met zachte blikmais, wat hennep en kleine pellets. Voer met veel kleine deeltjes houdt de karper lekker lang bezig.” Met een voerschep strooit Ben de papachtige substantie voor het kantje. “Nou, da’s lekkâh: de pellets blève drève. Heb ik de verkeerde gepakt”, lacht hij. Dan klinkt de toon van weer een nieuw WhatsAppbericht. Het zijn deelnemers die zich toevoegen aan de groeps-app, zodat we de fotograaf bij een mooie vangst snel naar de plaats des heils kunnen loodsen. “Ze vinden het natuurlijk wel mooi om met hun vis in Hét VISblad te kaume.”

BEAUTY SPIEGEL

Onderweg van de Bosplas naar Ben’s eerste stek, maken we een snelle pitstop. “Hier moet Raymond ergens zitten. Die meldde net dat ‘ie al een mooie spiegel heeft.” We moeten even zoeken, aangezien Raymond zich op een randje onder een brug heeft genesteld. Hij zit midden in de stad, maar compleet uit het zicht. “Driemaal is scheepsrecht”, lacht de Nootdorper terwijl hij met een spiegelkarpertje poseert. “Ik sloeg eerst twee keer mis, maar ben erg blij met deze vis. Normaal gesproken vang je hier altijd schubkarpers.” Na een korte fotoshoot vervolgt Ben zijn weg naar zijn eerste voerstek: het ADO-stadion; niet geheel toevallig ook zijn cluppie. Hij blijkt niet de enige fan, want een van de andere deelnemers had exact hetzelfde riethoekje op de windkant in gedachten. Na een dolletje gaan we door naar de volgende voerstek: een duiker, voor de ingang van een postorderbedrijf. “Kèk, belletjes. Precies waar ik vanmiddag heb gevoerd.”

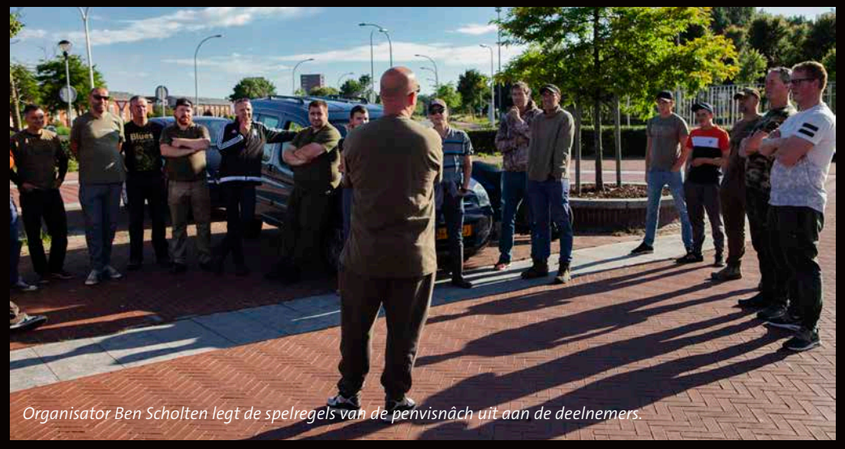
Organisator Ben Scholten legt de spelregels van de penvisnâch uit aan de deelnemers.

RIVIERKREEFT

Ben’s pennetje ligt nauwelijks in, of het gaat al aan de wandel. Nadat hij zijn handgebouwde penhengel een hengst heeft gegeven, vliegt er een rivierkreeft de kant op. “Het stikt hier van die beesten, we worden er een beetje krankjorum van – en het lijkt alleen maar erger te worden.” Omdat de stek verstoord is, verkast Ben naar een duiker die onder de trambaan door loopt. “Hier heb je een vuilhoekje, met op de bodem een kuil die is uitgesleten door de werking van het gemaal.” Ben’s dobber danst op en neer door de aantrekkende zuidwestenwind die recht in de sloot staat te blazen. “Dit wil je dus echt niét hebben tijdens het pennen. Harde wind maakt de beetregistratie heel lastig.” Na een paar minuten besluit hij daarom de luwte aan de andere kant van de trambaan op te zoeken. Dit levert niet meer dan een paar tikjes van witvis op, dus gaat Ben terug naar de Bosplas. Een mooi moment om bij andere deelnemers langs te gaan.

VOLGLASHENGEL

De duisternis is inmiddels ingetreden als we een paar straten verderop het duo Paul en Louis in een rietkraag spotten. De twee breekstaafjes die voor de kant in het water staan laten geen ruimte voor twijfel: deze heren doen mee aan de penvisnâch. Paul ging er de vorige twee edities zelfs met de bokaal vandoor. Vanavond heeft hij er echter beduidend minder vertrouwen in. “Er ligt wel karper in deze doodlopende hoek, maar we krijgen hier al anderhalf uur geen stootje.” Zijn CJW volglashengel en bijpassende ‘retro’ molen verraden een levenslange struinpassie. Louis is pas sinds kort gevallen voor de penvisserij. “Een paar jaar geleden leerde ik Paul kennen aan een betaalwater in Frankrijk. Terug in Nederland heeft hij me toen eens mee uit penvissen genomen. Je moet weten dat ik echt zo’n verstokte boilievisser was, maar sindsdien ben ik helemaal verkocht. Dit is veel spannender!”

AARDAPPEL IN KANEEL

Beide mannen gebruiken een speciaal pennetje – verkrijgbaar in de hengelsportzaak – waar je een universeel maatje breekstaaf in kunt schuiven als antenne. “Dat werkt feilloos”, zegt Paul. “Veel penvissers schuiven een siliconenslangetje over de punt van de pen en doen daar vervolgens een breek- of knikstaafje in. Dit werkt ook goed, mits ie loodrecht op de pen staat. Anders »

heren in het oog. Waar de meeste penvissers het onderste hageltje doorgaans op 5 tot 15 cm van de haak zetten, vissen Paul en Louis dit op hooguit 1.5 cm boven de haak. "In mijn geval staat de broodkorst zo prachtig mooi óp de bodem, als een soort pop-up", zegt Paul. "En qua beetregistratie vind ik het ook fijner vissen", vult Louis aan. "En we hebben echt niet het idee dat we er vaker door misslaan." Dat gebeurt echter wel als plots het lichtgevende puntje van Paul's pen aan de wandel gaat. "Shit, te laat", moppert Paul in zichzelf. "Sta ik nu toch net wat te ver van mijn hengel af. Je ziet dat je er bovenop moet zitten en opperste concentratie noodzakelijk is." Louis stelt voor om naar het ADO-stadion te verkassen. "En hij is niet eens een fan", grapt Paul. "Welke club hij wel steunt, zal ik hier in 070 maar niet hardop zeggen."

Ook bij de penvisnâch is er sprake van een Haags kwartiertje

Remco is winnaar van de Haagse penviswedstrijd.

raakt de pen uit balans en gaat deze scheef staan." Waar het gros vanavond met mais vist, pakken Paul en Louis het anders aan. Paul zweert bij een broodkorst, terwijl Louis een stuk gekookte aardappel dat door de kaneel is gerold presenteert. Hun recente vangsten – op de smartphone komt de ene na de andere fraaie vis voorbij – verraden in elk geval dat de karper van beide niet vies is. Paul: "Die karpers lusten alles joh. En brood kennen ze allemaal, dat is gewoon een topaas."

POP-UP BROODKORST

Behalve de opvallende aaskeuze, springt ook de montage van beide

HAAGS KWARTIERTJE

De klok heeft inmiddels een tijdje terug twaalf uur geslagen en op onze ronde langs de deelnemers vernemen we dat er wisselend succes is geboekt. Van rivierkreeftjes hebben de penvissers echter allemaal last gehad, zo leren we als het grootste deel van de groep zich zoals afgesproken even na tweeën weer verzamelt op de parkeerplaats bij het zwembad. Tijdens de nababbel blijkt dat Remco met drie vissen de winnaar is van deze vriendschappelijk opgezette penviswedstrijd. Uit handen van Ben ontvangt hij de prachtige trofee met in brons gegoten pennetjes. Dan gaat Ben's telefoon. Het is Eric, die twee straten verderop nog altijd zit te vissen. Dit Haags kwartiertje heeft hem een dikke graskarper opgeleverd. Die telt niet meer mee voor de uitslag, maar gaat nog wel even op de (groeps)foto. Om 03.00 uur gaat het laatste breekstaafje uit en is het de hoogste tijd om te gaan slapen.